

Debreceni Ítéltábla

Bf.I.52/2026/10.

A Debreceni Ítéltábla Debrecenben, a 2026. május 7. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2026. május 13-án kihirdette a következő

v é g z é s t:

Az emberölés büntette miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2025. október 13. napján kihirdetett 6.B.75/2024/34. számú ítéletét helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban felmerült 16 800 (tizenhatezer-nyolcszáz) Ft büntügyi költséget az állam viseli.

A vádlott tényleges tartózkodási helye: büntetés-végrehajtási intézet megnevezése.

A másodfokú bíróság ügydöntő végzése ellen fellebbezésnek már nincs helye.

Indokolás

[1] A Miskolci Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatában Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdés]. Ezért 7 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Megállapította, hogy a vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra. Határozott a lefoglalt bűnjelekről (lefoglalás megszüntetése mellett tárgyletként kezelés), a magánfélként fellépő sértetti jogokat gyakorló hozzátartozó által bejelentett polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasította, végül a vádlottat kötelezte a felmerült 1 040 596 Ft büntügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen két irányban jelentettek be fellebbezést.

[3] Az ügyészség a nyilatkozattételre fenntartott három munkanapi határidőn belül a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása érdekében terjesztett elő perorvoslatot (35. számú elsőfokú irat). Indokai szerint az elsőfokú ítélet szerinti joghátrány tartamát tekintve nem felel meg teljes mértékben a büntetéskiszabási elveknek, a büntetési céloknak, és a feltárt súlyosító körülményekkel szemben eltúlzottan enyhe, alig haladja meg a büntetési tételkeret törvényi minimumát, mely döntésének megfelelő indokát nem adta a törvényszék. A vádlott a sértett életének megmentése érdekében semmilyen segítő magatartást nem fejtett ki, további sorsával szemben teljes közömbösséget mutatott. Ezen okok miatt a cselekmény tárgyi súlyára, a bűncselekmény társadalomra veszélyességére, a bűnösség fokára is figyelemmel az

elsőfokon kiszabott büntetés túl enyhe, lényegesen hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása szükséges (vármegye megnevezése Vármegyei Főügyészség B.885/2023/136.).

[4] Másfelől a védő a minősítés megváltoztatása, és a kiszabott szabadságvesztés jelentős enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést (elsőfokú iratok 36. sorszámú utóirata). A vádlott a határozat kihirdetésekor szintén határidőt tartott fenn a fellebbezés előterjesztésére (34. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 15. oldal 4. bekezdés), de végül nem élt külön perorvoslással.

[5] A Fellebbviteli Főügyészség megnevezése a Bf.4../2025/2. számú észrevételében az ügyészségi fellebbezést indokainál fogva fenntartotta, míg a védelmi jogorvoslatot nem találta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartva megalapozott tényállást állapított meg, és a másodfokon is irányadó tényállás alapján helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, helytálló a cselekmény jogi minősítése is. A sértett halálát kihülés okozta, a vádlottat pedig azért terheli büntetőjogi felelősség, mert a halálos eredmény bekövetkezését nem akadályozta meg, a mulasztással elkövetett emberölést eshetőleg szándékkal valósította meg. Az ítélet a bűnösségi körülményeket hiánytalanul tárta fel, azonban eltúlzott jelentőséget tulajdonított a vádlott büntetlen előéletének, beismerésének, megbánó magatartásának, ezért a hasonló jellegű személy elleni erőszakos cselekmények gyakoriságára is figyelemmel a barátja sérelmére elkövetett élet elleni cselekményt megvalósító vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására tett indítványt azzal, hogy a másodfokú bíróság a határozat további rendelkezéseit hagyja helyben.

[6] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[7] A nyilvános ülésen az ügyészség képviselője a nyilatkozatait változatlan tartalommal fenntartva a joghátrány lényeges súlyosítását, egyéb részeiben a határozat helybenhagyását indítványozta. A védő annak az álláspontjának adott hangot, hogy a vádlott terhére emberölés büntette helyett a halált okozó testi sértés büntette állapítható meg, mivel a vádlott ugyan a testi épség ellen szándékosan lépett fel, de az eredmény tekintetében legfeljebb gondatlanság terheli, nem akarta a sértett életét kioltani. Ennek megfelelően a cselekmény enyhébb tárgyi súlyára és enyhébb büntetési tételére figyelemmel a büntetés lényeges enyhítésére is indítványt tett. A vádlott az utolsó szó jogán bocsánatot kért a sértetti hozzátartozóktól, és megbánásának adott hangot (9. számú másodfokú nyilvános ülés jegyzőkönyve 2-3. oldal).

[8] A fellebbezések nem alaposak.

[9] A másodfokú bíróság az ügyészségi és a védelmi fellebbezések okára és irányára figyelemmel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül, azaz a revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, a tényállás megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmény jogi minősítésére, a büntetés kiszabására, az intézkedés alkalmazására, az indokolás helyességére és az egyéb rendelkezésekre is, függetlenül attól, hogy ki és milyen okból fellebbezett. A Be. fellebbezési rendszerében is főszabály a teljes felülbírálat. Jelen esetben a védő kifogásolta a cselekmény jogi minősítését is, ezért korlátozott felülbírálatra nem kerülhetett sor.

[10] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a-h) pont], sem pedig olyan súlyos relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) és (2) bekezdés a-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, így a törvényszék

új eljárásra utasítását eredményezné. Valójában ilyen okokra az eljárás résztvevői sem hivatkoztak.

[11] Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének a szükséges mértékben eleget tett és nagyrészt megalapozott tényállást [Be. 561. § (3) bekezdés c) pont] állapított meg, mely azonban kis mértékben hiányos, illetőleg helytelen ténybeli következtetésen alapul [Be. 592. § (2) bekezdés a) és d) pont]. A megalapozatlanságot az jelentette, hogy az elsőfokú bíróság lényeges történeti tudati tényt nem foglalt a konkrét tényállásba, mely tényhiba akkor állapítható meg, ha a bíróság fontos bizonyítékot megvizsgál ugyan, értékeli és el is fogadja, ám ennek ellenére mégsem, vagy nem a tartalmának megfelelően rögzíti a tényállásban az érintett bizonyítás eredményét. Szintén lényeges megalapozatlansági ok még, hogy a törvényszék az orvosszakértő által előadott lehetséges okokról nem foglalt konkrétan állást mérlegelő tevékenysége során, azaz több esetben a szakvélemény feltételes megállapításait vette át a sértett által elszenvedett sérülések kialakulására vonatkozóan, mely ezáltal helytelen ténybeli következtetésnek minősül, hiszen a bíróságnak valódi történeti tényeket kell megállapítania.

[12] A megalapozatlanság a felsorolt több ok ellenére csak részbeni, amelynek kiküszöbölése a másodfokú eljárásban lehetséges, egyben kötelező is volt (EBH2019. B.9., BH2019. 220).

[13] Az ítéltábla ezért a tényállást a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében az elsőfokú bíróság által megvizsgált bizonyítékokat érintő ügyiratok tartalma, így elsősorban az orvosszakértői vélemény (nyomozási irat 289-309. lapszám), és a véleményt elkészítő dr. K. A. igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson előadott kiegészítése (18. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 20-29. oldal), a helyszín körülményeit, hőmérsékleti viszonyait leíró szemle jegyzőkönyve (nyomozási irat 111-133. oldal) és fényképmelléklete (141-178. lapszám), valamint az Országos Meteorológiai Szolgálat megkeresésre adott adatközlése (201. lapszám), végül a vádlottnak a cselekmény részleteit illetően előadott vallomása (nyomozási irat 509-510. oldal) alapján a következők szerint egészíti ki és helyesbíti, elhárítva ezzel a részbeni megalapozatlanságot.

[14] Elsőfokú ítélet [28] bekezdés: Terhelt1 vádlott a távozása során *felismerte* az általa előzőleg levetkőztetett, felsőtestén teljesen lemeztelenített és földre vitt B. L. sértett állapotát.

[15] A sértett által elszenvedett és a [38]-[39] bekezdésekben rögzített sérülések a vádlott által leadott *ütésektől* és attól *keletkeztek*, hogy a sértett ezen ütések következtében elesett, melynek során teste a *talajhoz ütődött*.

[16] [43] bekezdés: A sértett halála a bántalmazást követő 3-4 órán belül *következett be*.

[17] [44] bekezdés: Ittas állapota, közepes fokú alkoholos befolyásoltsága a sértettet önmentő képességében jelentősen *korlátozta*.

[18] Az említett korrekcióval a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú ítélkezés alapját képezte.

[19] A törvényszék az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges személyi és tárgyi jellegű közvetlen és származékos bizonyítékokat feltárta, megvizsgálta, azokat egyenként és összességében, a logika szabályait szem előtt tartva értékelte. Részletesen foglalkozott a vádlottnak a sértett bántalmazását és az éjjeli hidegben egyedül hagyását, ezáltal a cselekmény központi tényeit nagyrészt elismerő, tettét megbánó vallomásával, melyet aprólékosan összevetett a tanúk vallomásaival, valamint a nyomozó hatóság adatgyűjtése következtében rendelkezésre álló okirati bizonyítékokkal, különösképp a szemle és a további rendőri intézkedések adataival, a sértett sérüléseinek ellátásával összefüggésben keletkezett

orvosi dokumentációval, valamint igen hangsúlyos bizonyítékként az orvosszakértői véleménnyel és a szakértő azt kiegészítő szóbeli megállapításaival, melyek alapján valóban rekonstruálni lehetett a történeteket. Mindezek azért bírtak fokozott jelentőséggel, mivel a sértett halálának körülményeit a hatóságok elsőként közigazgatási eljárásban vizsgálták, s csak ennek során, viszonylag huzamosabb idő elteltét követően merült fel arra adat, hogy a sértett kihülése előtt bántalmazást szenvedett el, s feltalált, lemeztelenített állapota is a vádlott cselekvőségének volt tudható, ezért szükségszerűen nyomozás elrendelésére került sor.

[20] Az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor az ítéletben írt szempontok szerint egyes bizonyítékokat elfogadott, másokat pedig nem a tényállás megállapítása során. Indokolási kötelezettségét a szükséges körben teljesítette, és alapos indokát adta, hogy a tényállást elsősorban miért a vád által is felhozott terhelő bizonyítékokra, közöttük egyébként a vádlott beismerő vallomására alapította. Az elkövetés egyes körülményeinek tisztázásához jelentőséggel bírtak a ténybeli következtetések, azaz egy megállapított tényből a logika törvényei szerint a további tények megállapítása, mely elsőfokú bírósági gondolati folyamat hibátlan és alappal nem támadható a másodfokú eljárásban.

[21] A tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése adja, mely szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított és védett a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.). Mindezen elvek érvényre juttatása garantálja az elsőfokú bíróság úgynevezett „ténybírói” jellegét. Ezen elvek a felülbírált ügyben maradéktalanul érvényesültek, az elsőfokú bíróság e részben szabad meggyőződése és a törvény szerint járt el, álláspontját az objektív bizonyítékok is megerősítették.

[22] Az irányadó tényállás alapján Terhelt1 vádlott bűnösségére levont következtetés törvényes, büntethetőségi akadály nem volt észlelhető, felmentésnek vagy az eljárás megszüntetésének nem volt helye. Az ügy helyes eldöntése során – figyelemmel a vádlott beismerésére és a védelmi fellebbezés indokaira is – a cselekmény jogi minősítése körében felmerülő elhatárolások minősültek hangsúlyosnak, mely tekintetben a cselekmény törvényszék általi minősítése a másodfokú bíróság álláspontja szerint is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

[23] Az elsőfokú határozat konkrétan nem tartalmazza, ezért az anyagi jogi kérdések felülbírálatakor az ítéltábla elsődlegesen azt rögzíti, hogy a Btk. 2. § (1), (2) bekezdés alapján az elkövetéskor hatályos büntető törvényt kell alkalmazni, mert az új törvény (a korábbi szabályozás módosítása) nem eredményez enyhébb elbírálást.

[24] Az elsőfokú bíróság a dogmatikai alapokat és a bírói gyakorlatot helyesen idézve, törvényesen minősítette a vádlott cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés büntettének.

[25] A cselekmény jogi értékelése során az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozat iránymutatásai szerint az elkövetés idején fennálló tudati állapot tisztázásánál, így annak megítélésénél, hogy az elkövető szándéka mire (ölésre, avagy testi sértésre) irányult, jelentős mértékben a kívülvilágban megnyilvánult és ennél fogva megismerhető tények elemzésének van jelentősége. A törvényszék ezt az elemző tevékenységet a kellő körültekintéssel végezte el és szemben a védelmi érveléssel, maga is jelentőséget tulajdonított a történeti tényállásban rögzített eseménysornak.

[26] Az emberölésre, illetőleg a testi sértésre irányuló szándék megállapításánál az elkövetéskori tudattartalomra a tárgyi (objektív) és az alanyi (szubjektív) tényezőkből lehet következtetni. E tekintetben mindenekelőtt az rögzítendő, hogy a vádlott ittassága folytán –

melyre az ítélet tényállása és a jogi minősítés körében adott indokolása is kitér – az alanyi oldal nem volt teljes, ezért a III. Büntető Elvi Döntés jelenleg is alkalmazható szempontjai szerint a szándékról a tárgyi tényezők tükrében lehet állást foglalni (Kúria Bfv.I.1276/2022/6.). Az elkövető tudattartalmának – ún. alanyi okozatosság – helyes megítéléséhez egyébként is főként a tárgyi oldal elemeiből vonható következtetés (BH2020. 257.I).

[27] Az irányadó tárgyi tényezők szerint – melyeket a tényállás történeti tényei maradéktalanul tartalmaznak – a vádlott az általa felsőtestén lemeztelenített ittas és földön fekvő sértettet olyan hőmérsékleti viszonyok mellett hagyta magára a kora tavaszi időben, mely körülmények között a sértett kihűlése, azaz a halálos eredmény csakis a vádlott cselekvőségén kívüli okból maradhatott volna el. A vádlott tehát közömbösen viszonyult a sorsára hagyott sértetthez, belenyugodva a súlyos következményekbe, holott a fent felsoroltak mellett tudatában fel kellett merülnie annak, hogy a magatartása következményeként, az általános élettapasztalat szerint is a sértett életét veszítheti. Mindezt alátámasztja, hogy a vádlott ébredését követően tényszerűen visszament a helyszínre, felmérve a sértett állapotát, de ekkor sem az orvosi segítségnyújtás megkísérlése, a hatóságok értesítése érdekében cselekedett, hanem a ruházat eltüntetése iránti szándék vezette, majd a helyszínről ismét távozva újra teljes közömbösséget mutatott.

[28] A megalapozott tényállás alapján feltárható körülmények tükrében tehát nem a vádlott gondatlansága, hanem az eshetőleges szándéka állapítható meg a halálos eredményt illetően, e cselekményt pedig mulasztással elkövetett emberölésként értékeli a bírói gyakorlat, hiszen amennyiben az elkövető mulasztásban megnyilvánuló magatartása indítja el magát azt az okfolyamatot, amely végül a sértett halálát (adott esetben a kihűlését) eredményezi, tettéért emberölés miatt tartozik felelősséggel (BH2009. 291., EBH2018. B.5.).

[29] A törvényszék hibátlan indokolást adott az elhatárolási kérdések körében arra vonatkozóan is, hogy a cselekmény miért nem minősülhet segítségnyújtás halált okozó elmulasztása büntettének, gondatlan emberölésnek vagy halált okozó testi sértés büntettének (ítélet [174]-[177], [209]-[221] bekezdései), amivel a másodfokú bíróság is mindenben egyetértett.

[30] A sértett nem vitásan a vádlotti cselekvőséggel okozati összefüggésben került a halálos eredménnyel járó kilátástalan helyzetébe, és a halál bekövetkezéséért sem gondatlanság terheli, hanem az eshetőleges szándéka állapítható meg, így az élet elleni cselekmény törvényi tényállási elemei teljesek (BH2013. 112., BH2012. 185.).

[31] A kifejtett okok miatt és a tényállás alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint is a vádlott mulasztása folytán az emberölés büntettének befejezett alakzatáért [Btk. 160. § (1) bekezdés] tartozik büntetőjogi felelősséggel.

[32] A törvényszék a büntetés kiszabásakor irányadó bűnösségi körülményeket maradéktalanul feltárta, gondosan értékelte, és azoknak megfelelő hatást tulajdonítva a vádlottal szemben a büntetéskiszabási céloknak és a büntetéskiszabási elveknek megfelelő, tetтарыnos, az egyéniesítést is kifejező szabadságvesztés büntetést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabott ki. Kétségtelen, hogy a szabadságvesztés tartamát a büntetési tétel középértékétől az alsó határ irányába jelentősen eltérve állapította meg, mindezt viszont alappal tette, figyelemmel a vádlott javára szóló enyhítő körülmények nyomatékára és túlsúlyára. A cselekmény absztrakt társadalomra veszélyessége azért magas, mert a sértett életének kioltásával járt, ugyanakkor speciálisabb az élet elleni büntettek túlnyomó részéhez képest, hiszen az eredménye mulasztásból fakadt. E mellett a vádlott korábban még nem került összeütközésbe a büntető törvénnyel, a cselekményt beismerte, tettét már a nyomozás kezdeti szakaszától, majd a törvényszék előtt és a másodfokú eljárásban is jól érzékelhetően megbánta, ennek valamennyiszer hangot is adva.

[33] Ezen okok miatt a joghátrány nem eltúlzottan alacsony, mellyel kapcsolatban megjegyzendő, hogy tartama megegyezik az ügyészségi mértékes indítványban foglaltakkal. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a büntetés lényeges súlyosítására nem látott alapot, következésképp az ügyészségi fellebbezés nem lehetett eredményes. Ugyanígy alaptalan volt a védelmi jogorvoslatnak az enyhítésre irányuló része is, mert a magas tárgyi súlyú élet elleni befejezett cselekményt ittas állapotban elkövető vádlottal szemben kiszabott 7 év tartamú szabadságvesztés inkább méltányos mint súlyos, a büntetés enyhítésének nem álltak fenn a feltételei, az ellentétes lenne az egyéni és az általános megelőzéssel is.

[34] Törvényes a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának börtönben történő megállapítása, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása, a feltételes szabadság kizártságát kimondó, a bűnjelekkel (lefoglalás megszüntetése mellett tárgyleletti kezelés), valamint a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezés is.

[35] A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet törvényes rendelkezéseinél fogva a Be. 605. § (1) bekezdését alkalmazva helybenhagyta.

[36] Az előzetes fogvatartásban töltött idő további beszámításával kapcsolatos rendelkezés a Btk. 92. § (1)-(2) bekezdéseinek alapszik.

[37] A másodfokú eljárásban a kirendelt védő részvételével kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése szerint állapította meg az ítéltábla, melyet az eredménytelen ügyészségi fellebbezés folytán a 613. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel az állam visel.

[38] A vádlott személyi adataiban – tényleges tartózkodási helyeként a fogva tartás helyében – időközben bekövetkezett változást a Be. 604. § (3) bekezdés c) pontjában írtakra figyelemmel rögzítette a másodfokú bíróság.

[39] A másodfokú ítélettel szemben – ellentétes döntés hiányában – a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében fellebbezésnek nincs helye.

Debrecen, 2026. május 13.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó József sk. előadó bíró, Dr. Diószegi Attila sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 6.B.75/2024/34. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.52/2026/10. számú végzése által a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. május 13.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke